

מתוך החיזוק היומי על פי פרשת השבוע ראש הישיבה

אומר הגמרא (מגילה י' ע"ב): "אמר רבי לוי ואיתימא רבי יונתן: דבר זה מסורת בידינו מאנשי כנסת הגדולה: כל מקום שנאמר 'ויהי אינו אלא לשון צער'".

מדרש תנחומא על תחילת הפרשה עוסק ביחס בין שמחה לצער: "ויהי ביום השמיני וגו'". זהו שאמר הכתוב: 'אמרתי להוללים אל תהולו וגו' (תהלים עה ה), מהו 'אמרתי להוללים אל תהולו', למי שהוא מזמר במחולת מחנים, וכן הוא אומר 'לחול במחולות' (שופטים כ"א, כ"א). שאין השמחה ממתנת לאדם - אמרתי להוללים אל תהולו, למה? לא מי ששמח היום שמח למחר, ולא מי שמיצר היום מיצר למחר, **שאינ שמחה ממתנת לאדם**. וכן הוא אומר 'לשחוק אמרתי מהולל וגו' (קהלת ב', ב'). רצונך לידע, שהרי שמחתו של הקדוש ברוך הוא לא המתינה, אימתי כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו היתה שמחה גדולה לפניו, שנאמר 'ישמח ה' במעשיו' (תהלים קד', ל"א), ואומר: 'ורא א-להים את כל אשר עשה והנה טוב מאד'. כביכול לא המתין בשמחתו ואמר לא בראתי את הכל אלא בשביל האדם, ועכשיו הוא מת, מה הנאה יש לי? ומה אם הקדוש ברוך הוא לא המתין, בני אדם על אחת כמה וכמה, לכך נאמר 'אמרתי להוללים אל תהולו'. אברהם כמה שמח, נתברך בעולם, ונתגדל והרג כמה מלכים, והקנה להקב"ה שמים וארץ, ונתן לו הקדוש ברוך הוא בן למאה שנה, ומל אותו, וגידלו, ולסוף נאמר לו 'קח נא את בנך את יחידך וגו' והעלהו שם לעולה' (בראשית כ"ב, ב'), ועשה מהלך שלשה ימים, שנאמר 'ביום השלישי וגו', חזר מהר המוריה וקבר

את שרה, לא מצא מקום לקבורה עד שקנה בארבע מאות שקל כסף, ואחר כך קפצה עליו זקנה. ומה אם אברהם הצדיק כך, שאר בני אדם על אחת כמה וכמה".

"ויהי ביום השמיני", חז"ל דורשים "אין ויהי אלא לשון צער". שם הפרשה מזכיר לנו את מה שהיה לנו בשמיני עצרת. על כך אומר לנו המדרש "לשחוק אמרתי מהולל, אמרתי להוללים אל תהולו". חז"ל דורשים זאת מלשון מחולות "ולחוללים אל תחולו" - כשרוקדים צריך לזכור ש"השמחה אינה ממתנת לאדם בעולם הזה". זאת אומרת שיש תנועה בעולם בין שמחה לצער ובין צער לשמחה, ולא כל מי שמחה היום שמח למחר, ולא כל מי שמצר היום מצר למחר.

זה לא אומר שלא צריך לשמוח, אלא שהשמחה לא צריכה להיות בנויה על זה שאנחנו לא יודעים שיש גם מציאות אחרת. הידיעה הזו חשובה וזו המציאות שהקב"ה ברא לנו בעולמו.

היו ששאלו, מה נעשה בשמחת תורה בשנה הבאה, האם נשמח בשמחתה של תורה שנה לאחר האסון הגדול? והתשובה היא שבוודאי נשמח בשמחה גדולה, מתוך ידיעה ש"השמחה אינה ממתנת" ועלינו לעבד קשה בשביל להגיע לשמחה שלימה.

מתוך החיזוק היומי שהועבר ביום ראשון השבוע השיעור המלא נמצא באתר הישיבה

פרויד אמר שלמד שני דברים מאבותיו היהודים, אחד מהם הוא היכולת להשתחרר מדעה קדומה.

ולכאורה התורה אומרת בדיוק להיפך; לשמור את המסורת ככל שאפשר. אלא שבמבט שני ניתן לראות שיש המון מחלוקות בכל דף גמרא, והמשמעות של זה היא שאפשר לדון, לדבר, להוכיח וללמוד.

דבר מעניין בהקשר זה הוא סימן הטהרה של העלאת גרה. מה משמעות העלאת הגרה? דבר שכבר אכלת אותו וספגת ממנו, להעלות אותו מחדש לבחון ולראות מה עוד ניתן להבין ולקבל ממנו - זה סימן טהרה. נלמד מכך על החשיבות ליטול עצה, להקשיב לסביבה, לתת מקום ולברר. שנזכה בעזרת ה' להקשבה גדולה ולאחדות.

מתוך החיזוק היומי שהועבר ביום שלישי השבוע השיעור המלא נמצא באתר הישיבה

חיינות חיפוש כפרשה וברשי"

(לאחר מציאת המושג בקשו בשולחן שבת מאבאמא להרחיב על המושג שמצאתם)

חויים כחוויה הכא...

- 1. על מה קיבל אהרן שכר?
- 2. מצאו פעמיים שמוזכרת בפרשתנו הבדלה בין הטהור לטמא?
- 3. באיזה אופן לימד משה רבנו את עם ישראל איזו חיה מותר ואיזו אסור לאכול?

"ישנם שני אופני וסדרי עבודה - עבודה בצמצום ובמדידה והגבלה דקדושה, ועבודה שלמעלה ממדידה והגבלה ויש בזה מה שאין בזה: העבודה במדידה והגבלה היא בערך לדוגת האדם, שיעשה כלי לקלוט אלקות בפנימיות מציאותו והעבודה שלמעלה ממדידה והגבלה - "בכל מאדך", היא כלי לקבל אלקות שלמעלה מהגבלת האדם"

